

Станция. Влакътъ спира. Пѣсенъта на момичетата ясно трепти. „Живъ е той, живъ е...“ А топката, измжчена, уморена, разсърдена като че ли отъ жестокия ударъ на Цекуна, съгледа отворения прозорецъ и хопъ — излита.

— Ку-ку-у! — изсвирва влакътъ и тръгва!

— Топката, г-нъ учителю, топката! — вика Цекунъ и хуква къмъ вратата! Учителътъ го хваща здраво и, като го дръпва назадъ, сърдито му вика:

— Кжде! Не виждашъ ли, че влакътъ тръгва!

— Ама, топката падна...

— Е, та сега да те смаже влакътъ ли? Я маршъ на мѣстото си!

— Ама, г-нъ учителю... гръмнаха другарчетата му.

— Е, какво да ви правя. Да не сте я опустнали!

Цекунъ като ударенъ зарева, а другарчетата му изгледаха топката, какъ се търколи между релситѣ, съгласна като че ли да я прегازی влакътъ. Влакътъ отмина, а очитѣ имъ избиха сълзи по загубената радостъ.

